

Vähän PITEMPI päiväkävely

Sata kilometriä vuorokaudessa kuulosti helpolta. Ensimmäinen virhe.

VÄSYTTÄÄ. Koskee joka paikkaan. Tahdotin jo mennä kotiin. Linkutan kuitenkin Lemmillä maantien piennarta pitkin eteenpäin hitain, mutta kivuliain askelin. Lauantaiaamuna töihin paahtavat autojonot eivät turhia väistele.

Takana on päivä, ilta ja yö kävelyä. Kävelyä, kävelyä ja kävelyä. Lappeenrantaan ja sadan kilometrin tavoitteeseen on vielä matkaa.

0–20 kilometriä

KELLO 15.50–19.20

Ensimmäiset kilometrit sujuvat vauhdikkaasti. Matka menee kuin huomaamatta gps-satelliittipaikantimen ja hifi-juoksu-tokoneen tarkkuuksia ihaillen. Askelta vain toisen eteen.

Taukoja on tarkoitus pitää tunnin välein. Koska matka sujuu niin mukavasti, istahdan ensimmäistä kertaa kunnon tauolle vasta muutaman tunnin kävelyn jälkeen. Koekäytössä ollut satelliittipaikannin kertoo kilometrien taittuneen tavoiteaikaan.

Ajatukset pyörivät lähinnä seuraavissa tunneissa. Kevyen olon sijaan odottelen jo niitä tuskia, joista olen vain etukäteen kuullut. Pahimpien kertomusten mukaan maalin jälkeen joutuu jopa konttaamaan saunaan.

20–40 kilometriä

19.30–23.17

Kevyen flunssan takia imeskelen jatkuvala syötöllä kurkkupastilleja. Pastillien takia en huomaa, että juon aivan liian vähän. Toinen virhe. Nestehukan paljastavat kevyet krampit jo 25 kilometrin kohdalla.

30 kilometrin jälkeen ilta alkaa hämärtyä. Puen päälleni heijastinliivit sekä otsalampun valaisemaan reittiäni. Kun katson otsalampun valossa pimeään kuusimetsään, jokin liikkahtaa siellä aivan varmasti. Edessä on vielä pitkä yö.

Kaikki vastaan tulevat autoilijat eivät viitsi vaihtaa pitkiä valoja kohdallani lyhyisiin. Luulen tietäväni miltä menninkäisestä tuntui, kun hän keskusteli sen kaulaan päivän säteen kanssa.

40–60 kilometriä

23.25–5.35

Tuskat alkavat vihdoinkin 40 kilometrin jälkeen. Jalat jäykistyvät hiljalleen niin, että jokaisen yli puolen minuutin tauon jälkeen niiden lämpeneminen kestää pidempään ja pidempään.

Yöllä usva laskeutuu teille, ja paksussa sumussa autoilijat hivottelevat minua, yksinäistä köpöttelijää hyvin, hyvin läheltä, vaikka kävelen tien pientareella.

Puolivälissä matkaa iskee epätoivo. Jalat eivät tottele tahtoani enää ollenkaan, vaan jämähtävät milloin sattuvat. Joudun tunkemaan ruokaa kurkusta alas. Järki sanoo, että energiaa pitää saada, mutta oksennusrefleksini tuntuu olevan eri mieltä. 50 kilometrin taivallukseen aikaa on kulunut noin yhdeksän tuntia. Enää kävely ei tunnuta ollenkaan hauskalta.

Eräällä tauolla eteeni kurvaa pakettiauto. Kuski ei sano sanaakaan. Lähden kävelemään eteenpäin, mutta samainen auto ei ikinä ohita minua...

Onneksi poliisit eivät aja ohitseni. Jos itse bongaisin mustamajasta trikoohou-

Pimeydessä näkyi vain tienreunan valkoinen viiva. Ehdin pohtia sen leveyttä ja muotoja matkan a...

suisen miehen hortoilemassa keskellä tietä pilkkopimeässä, ottaisin tämän varmas-ti kyytiin vaikka väkisin.

60–80 kilometriä

5.45–9.45

Yön pimeimmillä hetkillä jalkakivut kasvavat lähes sietämättömiksi. En uskalla enää istahtaa kunnolla, koska pelkään, etteivät jalat kannata enää sen jälkeen. Muistipäivälinneiden kaivaminen repusta ei tunnu enää olennaiselta. Väsymys painaa silmiäni umpeen, ja kävelen päin heijastintolppaa. Kesken pahimman taistelun vesikin loppuu kesken. Kolmas virhe.

En kehtaa soittaa aamukuudelta huoltojoukkoja paikalle, joten taivallan kaksi ja puoli tuntia kuivin suin. Neljäs virhe.

Nestehukka näkyy vauhdin hiipumisena: alkupuolella kävelytahti oli 6,2 kilometriä tunnissa. Janoisimmassa kohdassa jään 2,9:ään.

Alkuperäisen aikatauluni mukaan olin tässä vaiheessa jo perillä.

80–100 kilometriä

10.00–14.47

Pidän viimeisen tauon 80 kilometrin kohdalla. Viides virhe. Lihakset ehtivät jäähtyä varttitunnin tauon aikana totaalisesti. Taukoa seuranneisiin kolmeen kilometriin kulutan aikaa yli tunnin.

Viimeisillä kilometreillä saan nauttia jo voimakkaista aistiharhoista. Auringonpaisteesta tunnen edelleen otsalampun valaisevan tietäni. Yritän haroa hiuksiani, mutta käsi ei osu päähän. Yön hivotteluiden herkimäminä sävähdän jokaista ohitse ajavaa autoa. Lauantaina niitä tuntuu olevan liikaa. Lopussa en tunne enää jalkojani. Ne tuntuvat liikkuvan aivan itsestään.

Sata kilometriä tulee täyteen 22 tunnin

12,8 kilometriä takana, ja reissu tuntui vielä ihan hyvältä idealta.

ja 48 minuutin jälkeen sattumoisin Etelä-Saimaan pihalla. Ensimmäinen tunne ei ole helpotus, vaan järjetön tuska.

100 km jälkeen

Hikoilen ja palelen vuorotellen. Joka paikkaan sattuu. Polveni ovat turvonneet muodottomiksi. Huoltojoukot joutuvat kantamaan minut autoon, sillä oikea jalkani ei nouse itsestään senttiäkään, vaikka kuinka käskän. Vasta jälkikäteen huomaan, että leikkaamattomat kynnet ovat repineet varpaat verille. Kuudes virhe.